

dovoděno, ve vědomě nesprávném udání kupní ceny, nikoli v nepodání rekursu proti vyměření pokuty.

Čís. 1692.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Požadovací právo na stavení ve smyslu § 28 zák. není obmezeno pouze na toho, kdo stavení sám vybudoval.

(Rozh. ze dne 24. května 1922, R II 239/22.)

O b a n i ž š í s o u d y přiznaly pachtýřům do vlastnictví též stavební parcelu, na níž bylo zbudováno stavení, jež požadovatelé koupili od svých předchůdců.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl v otázce, o níž tu jde,

v d ů v o d e c h :

Dle § 28 požad. zákona má požadovací právo také majitel stavení, zbudovaného na pachtovaném pozemku, nehledíc k době, po kterou pacht trvá. Toto ustanovení nelze vykládati úzce, ježto tendence zákona o drobných pachtýřích směřuje k tomu, by poměr pachtovní, trvavší po zákonnou dobu, se ustálil a se změnil ve stav trvalý tak, aby propachtovatelé, vyhověvši zákonným podmínkám, stali se vlastníky užívaných objektů. Nelze proto ustanovení toto obmeziti jen na majitele stavení, jenž je sám vystavěl, nýbrž i na jeho nástupce, třebaž ani nebyl z rodiny, a to bez ohledu na to, po jakou dobu stavení ve vlastním držení měl a po jakou dobu měl v pachtu pozemky kolem ležící a se stavením hraničící.

Čís. 1693.

Byla-li za platnosti zákona ze dne 21. června 1921, čís. 252 sb. z. a n., podána žádost za rozloučení manželství pro manželovu nezvěstnost, když byl již manžel prohlášen za mrtva, jest o této žádosti znovu zavéstí řízení.

(Rozh. ze dne 30. května 1922, R I 639/22.)

Když byl nezvěstný manžel usnesením ze dne 25. února 1922 prohlášen za mrtva, žádala manželka, by manželství bylo prohlášeno za rozvázané. Soud první stolice zavedl ve smyslu čl. V. zákona ze dne 21. června 1921, čís. 252 sb. z. a n., řízení a, ustanoviv opatrovníka, určil novou šestiměsíční vyzývací lhůtu. Rekursní soud usnesení potvrdil. D ů v o d y: Napadené usnesení vyhovuje § 9 odstavec čtvrtý zákona ze dne 16. února 1883, čís. 20 ř. zák., podle kterého bylo v tomto případě zákonné řízení znova provéstí. Toto ustanovení zákonem ze dne 30. června 1921, čís. 252 sb. z. a n., nebylo zrušeno, nýbrž zachováno, což je zřejmo z článku III. bod. 4 lit. h) pak d) a násl. Neboť tím byl změněn zák. čl. I : 1911, platící pro Slovensko, z toho důvodu, aby se